

Fípan Fagra

1. Skalli undir fjalli býr,
garpar til hann ríða;
tað var honum til eydnu lagað,
hann átti dóttur fríða.
Niðurlag:
*Há trummar í høll,
hermenn ríða,
jomfrú leikar í lundum
við tann edilmann.*
2. Tað var honum til eydnu lagað,
hann sær dóttir átti.
Fípan Fagra var hennara navn,
so væl hon eita mátti
3. Tað var henni til eydnu lagað,
hon skuldi akur goyma:
sat hon úti árla og síðla,
kundi ikki vánir gloyma.
4. Frúgvín sat úti og seymaði
eina morguntíð;
hon sær skip eftir havi koma
beint fyri grønari líð.
5. Frúgvín sat úti og seymaði
eina morgunstund,
hon sær skip eftir havi koma
beint fyri grønari lund.
6. Hagar, ið teirra snekkja
kendi fagurt land,
lótu síni akker falla
á so hvítan sand.
7. Kasta sínum akkerum
á so hvítan sand:
fyrstur steig hann Eiríkur
sínum fótum á land.
8. Eiríkur gongur frá strondum niðan,
ein við ongar sveinar,
hann sær frúgv við akur sita,
talar við hana eina.
9. Eiríkur stendur á teiginum
sínum orðum byrjar:
"Hví sita tygur so einliga?"
tað ræður hann fyrst at spyrja.
10. "Tað var mær til eydnu lagað,
eg skuldi akur goyma
siti eg úti árla og síðla,
eg kann ikki vánir gloyma."
11. "Eg vil teg við sømdir fá,
ást og góðan vilja,
føra teg so til hallar heim
og teg frá váním skilja."
12. Legði hann hendur um frúnar háls
biður hana sæla sita:
"Skipið er tætt, tað liggur í ætt,
annar kemur tín at vitja."
13. Eitt kom æl af útnorði,
trøll og trylskir veita,
frúgvín kastar sax og seym,
skuldi til húsa leita.
14. Frúvín kastar sax og seym,
skuldi til húsa gá,
hon varð føst við jørðina
náddi ikki upp at stá.
15. Hon varð føst við jørðina
náddi ikki upp at stá:
gullkambur í hári á henni,
hondin oman á.
16. Frúgvín kastar sax og seym,
skuldi til húsa fýsa,
hon sær skip eftir havi koma,
ælið tók at lýsa.
17. Kastar sínum akkerum
á so hvítan sand,
fyrstur steig hann risin
sínum fótum á land.
18. Risin gongur frá strondum niðan,
ein við ongar sveinar,
hann sær frúgv við akur sita,
talar við hana eina.
19. Risin stendur á teiginum,
sínum orðum byrjar:
"Hví sita tygur so einliga?"
tað ræður hann fyrst at spyrja.
20. "Tað var mær til eydnu lagað,
eg skuldi akur goyma,
siti eg úti árla og síðla,
kann ikki vánir gloyma."
21. Risin stendur á teiginum,
rystir skeggið svarta:
Fípan fagra møðig græt,
og bleytt er barnsins hjarta.
22. Kjaftur hans er ógviligur,
nasarnar tær eru langar,
so eru hansara kjálkabein
sum fjórðung var at ganga.
23. Nasarnar eru sum neystadyr,
ennið hevur hann fatt,
eyguni eru sum tjarnir tvær,
nú sigi eg tær satt.
24. Skeggið er sum sótið svart,
flýtur niður á bringu,
neglirnar eru sum bukkahorn,
alin fram av fingri.
25. Risin stendur á teiginum,
rystir skeggið hvíta:
"Blás tú mær av einum strá!"
so vildi hann fljóðið svíkja.
26. Hon blæs honum av einum strá,
meinti, einki skuldi saka,
hon varð leys frá jørðini,
hann mundi hana burtur taka.

27. Tekur hann hana á bak sítt upp,
ongum sigir frá,
ber hana so til strandar oman
móti teirri bylgju blá.
28. Tekur hann hennara gula hár,
fast við súðir bindur,
Fípan fagra mœðig græt
og næst av harmi springur.
29. Lögdu undan Álafossi
heim við ongar árar,
so var at líta á vöru hans
sum vindur foykir báru.
30. Tekur hann hana á bak sítt upp,
tað man honum ikki bella,
ber hana so í fjallið upp,
tað eitur Oknarhelli.
31. Tekur hann hennara gula hár,
fast við reipum bindur,
Fípan fagra mœðig græt
og næst av harmi springur.
32. Innarliga í hellinum
har ringla gamlar tenn.
Mongum hevur tú neyðir leitt,
men einki leiðist tær enn.
33. Risin liggur við orni fram,
fullur av øskukrási:
"Grát ikki, Fípan, fagurligt fljóð!
fátt verður tær á vási."
34. "Hoyr tú mín hin sæla móðir
hvat eg sigi tær.
Loysir tú henni úr neyðini,
so deyða væntar tú tær."
35. Risin fer á skógin burt,
villini djúr at veiða,
kelling vappar úr vánum fram,
tekur nú bond at greiða.
36. Kellingin vappar úr vánum fram,
ger nú fljóðið fegið:
"nú man vera fyrri Gjötíls heyg
og komin at endadeги."
37. Kellingin vappar úr vánum fram,
tekur nú fljóðið fegna:
"trý yniskir skal eg yniskja tær,
øll tey skulu tær gegna.
38. Tá ið tú kemur í skógvin fram,
tú sær risan renna,
ynsk tær bæði björg og vatn,
og høgán eld at brenna!
39. Tá ið tú kemur í trongan skógv,
tú hav væl onnur klæði,
rív upp á teg bjørkuvið,
tað javnt við jørðina dragi!"
40. Risin kemur av skóginum heim,
saknaðist fljóð av bondum,
hann visti sær eingi svinri ráð,
hann tók sína móður á hondum.
41. Tað var hesin grimi risi,
ilskan ikki treyt.
Hann tók sína sælu móður,
av um lendar breyt.
42. Tekur hann hennara búk og bein,
kastar á hurðarás:
"Ligg nú her fyrri Gjötílsheyg,
í kvøld til øskukrás!"
43. Risin tekur jarnstongina,
titar títt um stund,
fljóðið var ikki fegið við tað,
leit seg aftur á fund.
44. Tá ið hon kom á skógvin fram,
hon sær risan renna,
ynskti sær bæði björg og vatn
og høgán eld at brenna.
45. Drekkja mundi hann vatnið,
slökkja mundi hann bál,
tá ið hann kom at björginum,
springa mundi hann tá.
46. So ríður frúgvín henda dag
fagrar fløtur og fríðar,
hon sær heim í kongsins garð
so mangan riddara ríða.
47. Hon sær heim í kongsins garð
so mangar litaðar hestar
hann var í reyðum skarlaksklæðum
ið frúnna skuldi festa.
48. Hon kom har so síðla á degi,
mikil var mannatrøngd,
bað hon ein duravaktara
veita sær inngongd.
49. Uttarlaga sær sessin tók,
mist hevði gleði og teiti,
bjarta brúður á beinki situr,
spyr, hvat navn hon eitur.
50. "Mítt er ikki navnið títt,
tað til navns at leita,
tað er mítt hitt hægsta navn:
Nævurbussa eg eiti."
51. "Navn hevur tú av neyðum fingið,
so tíni klæði skorin,
tað er ikki á tínari ævi,
tú hevur tað tílíkt borið!"
52. Eirikur kemur av skóginum heim,
sær tey merki stór:
"Hvør er her til hallar komin,
síðan eg heiman fór?"
53. Sváraði hansara sæla móðir,
silki situr og tvinnar:
"Her er eingin til hallar komin
uttan ein fátæk kvinna."

54.

Eiríkur talar til sveinarnar,
tógva ella trígga:
"Leiðið mér frúnna í hallina inn,
nú vil eg hana síggja."

55.

Tógvir vóru sveinarnir,
ið frúnni eftir gekk.
Eiríkur stendur á hallargólvi,
hann ymsar litir fekk.

56.

Hon reiv av sær bjørkuvið
umframt onnur klæði,
silkiserk og skarlak reyð,
tað javnt við jørðina dregur.

57.

Frúgvín varð leidd í hallina inn,
tá lýsa tók á enni,
allar tær, ið inni vóru,
bliknaðu tá fyri henni.

58.

Frúgvín gongur at borðinum,
tekur í dúkin dýra,
seymar skjótt og skundisliga,
kundi væl nál at stýra.

59.

Eg havi lovað heitstreingi,
tað skal eg væl enda:
hesa frúgvu at festa mær
men hina aftur senda.

60.

Frúgvín varð sett millum moyggja,
Eiríkur millum dreingir -
eg kann ikki kvøða tað,
ið yrkt er ikki longur.